

SLOVENSKI GOSPODAR

LIST LJUDSTVU V POUK IN ZABAVO

Udje „Katol. tiskovnega društva“ dobivajo list brez posebne naročnine. — Uredništvo: Koroska cesta št. 5. Rokopisni se ne vračajo. Upravništvo sprejema naročila, inserate in reklamacije. Cena inseratov po dogovoru. Za večkratne oglase primeren popust. Nezaprite reklamacije so poštnice proste. — Telefon št. 220.

1. številka

Maribor, dne 5. januarja 1922. 1921/22.

55. letnik.

Visoki davki.

Njake ne more našemu kmetiškemu ljudstvu očitati, da ne bi vršilo svoje dolžnosti napram domovini — državi. Noben verižnik, noben vojni dobičkar ne doprinaša danes tako velikih žrtv na oltar domovine, kakor ravno naš kmetijski davkoplačevalci. Liberalci, sodrug naših slovenskih demokratov, finančni minister Kosta Stojanovič, je preko narodne skupščine potem navadno papirnate naredbi povisal zemljiški in vse druge davke našemu kmetiškemu ljudstvu. To zvišanje je tako visoko, da kmetiču kar lasje vstajajo po koncu, ko dobiva dan za dnevom nove opornice, predpise in rubežne od davčnih oblasti in davkarit. Zvišanj zemljarine, ki jo je uvedel liberalci, Stojanovič, ni v nikaki primeri z dohodki kmetijskih posestev. Marsikateri kmetič in bajtar si mora sedaj sred zime najeti za drage obresti dolg, da plača davke. Nobena prošnja, noben priziv ne pomaga nič. Se odloga ti ne dajo. Listi poročajo, da bodo morali davkoplačevalci odrajtati davke, ki si plačljivi še le do konca meseca maja. Če v prvih 14 dneh leta 1921! Kje naj vzame kmetič, bajtar ali mali obrtnik sedaj, ko ni nobenih dohodkov, tako ogromno svote?

Kaj pa porečejo gospodje samo. Stojneži k temu? V Beogradu sedijo njih poslanci, a ne rečejo ne lev in ne evrov v obrambo našega ubogega ljudstva. Zakaj ne zinejo v tem oziru nič za naše kmete? Ker ne smejo! Ker so pod komando demokratičnih bankirjev, čijih glavni namen je nažgati velika bremena manj premožnih slojem in ščititi bogate banke, verižnike in

liberalne vojne dobičkarje. Zato ne rečejo nič, ker vodja slovenskih samostojnežev dr. Vošnjak sili v vlado, ker bi rad postal minister.

Marsikateri kmetijski volilec je ob volitvah stopil na stran Samostojnežev, ker so mu agitatorji te stranke objubovali vse, kar je kdo želel. Ko so dobili vaše glasove, sedaj pa vam kažejo figo. Dosegli so poslansko glast in plačilo in to jim je dovolj. Ravno ena ka nebesa kot samostojni so objubovali volilecem rdečkarji — socialisti! Njih poslanci so šli v Beograd, tam prisegli, a kaj jim naprej mar beda ubogega ljudstva!

Mi pa pravimo: Način odmerjanja davkov in plačevanja istih se mora spremeniti, če hoče imeti država zadovoljnost med prebivalstvom. Naj obremeni država z visokimi davki pred vsem one ljudi, ki so si med vojno in po vojni nakupili milijone. Tukaj pa je naj pritisne prav neusmiljeno svoj davčni vijak, pa bo imela takoj dovolj lepih dohodkov. Da bi pa morali ravno nižji sloji limati finance, ki so jih polomili liberalni ministri, to pa vendar ne gre! Davki se naj pravično porazdelijo na vse sloje in vse pokrajine naše države. Ko bo ljudstvo videlo, da vlada obremeni predvsem one, ki lahko plačajo in da šči nižje sloje, med katere spada pred vsem kmet, delavec, obrtnik in nižji uradnik, bo ljudstvo tudi zadovoljno z upravo.

Moja želja je, da se še tudi drugi glasite k temu poglavju.

Davkoplačevalci, ki moram za posestvo 5% orala plačati nad 1000 kron davka.

Za gospodarsko osamosvojitvev.

Spomnimo se gospodarskega položaja našega kmeta in malega posestnika v času tik pred vojno. Po zaslugi naših zadrug sicer ni prišel lahko v pest denarnim oteruhom, ampak si je mogel dobiti primerno in ceno posojilo v naših posojilnicah. Ker pa ne benemu gospodarju ni mogoče izhajati s posojili, to je pasivami, je moral tudi naš kmet spraviti svoje imetje, svoje pridelke v denar, ki je bil takrat skoro edini kupčijski posredovalec v našem. Osobito ga je rabil za plačilo davkov in nakup svojih potrebščin.

Pa je pa prišel kmet do točke, katera ni mogel preiti, brez občutne gospodarske škode. Mesto prebivalstvo in delavstvo je sicer kričalo, kmet je oteruh, pa vseeno bežalo z dožela. Kmet pa je bil v resnici siromak. Večinoma na njegov račun so neštevilni

prekupci in mešetarji dobro živeli, ne številni veletrgovci in tuji židovski spekulantje takorekoč na njegov razidali hiše in palače. Pravim večinoma, ker drugi stanovi so imeli že svojo organizacijo, ki so se potegovale za dobrobit in pravice svojih članov. Naš kmetovalec pa je bil, ne da bi se za vedal, gospodarsko zaslužjen. In ti čut suženstva, podrejenosti in odvisnosti, ta njegova stanovska nezavesi mu je presla že v naravo tako, da se je mnogi tudi danes še niso iznebili.

Posestnik nikdar ni imel prilike, da bi sam narekoval ceno svojim pridelkom. Bil je na milost predan svojim izkoriščevalcem, ki so iz tega kovali kapital v njegovo škodo. Iz tega položaja so mu v izdatni meri pomagale naše nabavne in gospodarske zadruge.

da je bila Žungarjeva Rozalika tako zelo in brhko dekle, da bi bila vsaka rada zamenjala svojo lepoto z njo, pa da so bili njeni deda in očetja sami rokovanjači.

17 let je imela takrat Rozalika. V lice je bila nekoliko zagorela, a izpod gostih, črnih obrvi je metalo nevarne puščice dvoje velikih in tako zagonetno globokih oči, da se ni kmalu rešil, kdor se je zagl dal vanje. Daleč naokrog je slovela Rozalikina lepota.

Pred cerkvijo so jo ogovarjali vsaki fantje kar vprico svojih ljubic in marsikdo je stopil za njo, a vrnil se je žalosten: Rozalika je bila ponosna. Ponoči pa so pod njeno okno kar romali; drug drugega so podili s poleni in gorjačami.

Ako se je zgodil kak pretep, bilo je gotovo v bližini Žungarjeve hiše, tako da je naposled morala pobegniti Rozalika pred sitneži in podstrešno je bilo. Ampak tudi to ni dosti pomagalo. Od vseh krajev in koncev so priromale lestve tja do podstrešnega okna, kjer so oveteli tisti lepi nageini. Vsak je prišel s svojo letrico in nekdo se je zgodilo, nad čemer se je razun deklet smejala vsa vas: fantje so

Istih zasluga je, da se danes vzdržuje prodajna cena poljskih pridelkov na sedanjih srednji višini, ne morada, ker so organizirale ves nakup, kar bi bilo edino pravilno, pač pa so uspešno konkurirale s krajevnimi nakupovalci

Kako bi izgledala stvar v nasprotnem slučaju, nam kaže najbolje primer, ki se je dogodil v nekem kraju. Ondotna zadruga je vsled prenapolnitve prostorov uknila nakup gotovega pridelka za 14 dni. Če so izrabili gotovi ljudje to okolnost, da so plačevali kmetom, ki so pripeljati blago ed daleč v dobri veri, da se dobro plača, do 50% pod dnevno ceno. K temu je nepotrebna vsaka opomba.

Obeta se nam doba v najbližji prihodnosti, ko bo konkurenca velekapitala onemogočila malega trgovca sploh. Se manj bo pa mogel z istim konkurirati kmet kot posameznik. Ne smemo sedaj preiti dejstva, da smo v agrarni državi. Naš posestnik težko ali pa sploh ne bo mogel tekmovati s ceno poljskih pridelkov iz rodovitnejših delov države. Na površju bo se mogel vzdržati le, če se gospodarsko združi. Mnogo je naših posestnikov,

ki uvidijo potrebo skupnega nastopa, svojo korist in gospodarsko možnost v organizaciji doslej razcepljenih in zato tako malo upoštevanih kmetijskih moči. Zal pa, da je število onih, ki v svojo škodo nočejo razumeti položaja, še dokaj večje.

Pravijo, da smo agrarna država in vendar je kmetijski edini stan, ki se ga smelo trditi, najmanj upošteva in ne more udeležiti svojih težnj naproti vsem drugim stanovom. Spominjam, da se je onemogočila Središnja zadruga, ker bi s svojim nam nom posegala v račune nekaterim mogotcem.

Dolžnost vseh naših zavednih mož bo, pojasnjevalno vplivati na svoje se sede, da se gospodarsko osamosvojitve potom združenja. Zanesimo se na svojo lastno moč, ker če bomo čakali dobrot, katere bi nam delili drugi, bomo bridko razočarani, kakor smo bili že nešteto krat. Ne glejmo brezdelno naših zadrug pri njih razvoju, ter čakamo od njih koristi, predno smo sami sploh gani s prstom! Podpirajmo že sedaj naša podjetja in zavode, da lo jih naša kriza, ki bo nastopila neizogibno, močne in nerazrušljive. Takrat bodo iste zadruge naš ponos in tudi naša korist.

Politični ogled.

Jugoslavija. Radica nemu tarosti Nikolu Pašiču je poveril regent nalogo, da sestavi novo vlado. Prvi polkuz za sestavitve nove vlade je Pašiču ponesrečil, v drugič mu je uspelo, da sta se pobotali najmočnejši politični stranki: radikalni in demokrati, katerih zastopniki tvorijo novo vlado. Pod predsedstvom Pašiča že imamo danes novo beograjsko vlado, ki obstoji iz 6 radikalnih ministrov, 5 demokratov in 2 muslimanov. Ministarstva verstva, ishrane in za javna dela pa še čakajo nezasedena za razne klube, ki bodo še stopili v vlado. Nova vlada je prisegla regentu in je že imela prvo sejo 3. t. m. — Poslanci, ki so se mudili na božičnih počitnicah, bodo začeli zborovati v konstituenti 12. t. m. — Beograjska vlada je tudi zelo ostro nastopila proti komunistom po celi Jugoslaviji. Govori in piše se, da so nameravali komunisti vreči našo vladarsko hišo, pomoriti in odstraniti ministre ter druge politično vplivne osebe, da pomorejo do vlade sovjetom po ruskem načinu. Vlada je prišla na sled temu prevratnemu gibanju komunistov, zaprla glavne kolovodje tega gibanja, ustavila vsa komunistična glasila in zaprla zborovalne zborovalne prostore komunistov. V Beogradu samem je bilo dosedaj are-

tiranih 150 oseb. Veliko komunistov se je ustrašilo tega resnega nastopa vlade in kar trumoma zapuščajo komunistično stranko.

Italija. D'Annunzijeve samoderžne slave na Reki je konec. Italija je poslala, da izpolni mirovno pogodbo z Jugoslavijo, proti Reki generala Cavaglia, ki je prijel d'Annunzija iz suhega in morja. Prišlo je med italijanskimi četami in d'Annunzijevimi legionarji do srditih bojov, ki so zahtevali več smrtnih in ranjenih žrtv na obeh straneh. Ko je d'Annunzijo uvidel premoč, se je udal, odstopil od svoje kvarnerske regence in novejša poročila pravijo, da je pobegnil iz Reke na aeroplanu v Avignon na Francosko. Za d'Annunzijem je prevzel reško vlado občinski svet, ki se je udal na vse zahteve, katere je stavil general Caviglia zastran predaje mesta. Za d'Annunzijem so se podali tudi sve njegovi legionarji, ki so se odpeljali iz Reke proti Trstu. — Vso od Italijanov zasedeno ozemlje, ki pripade po mirovni pogodbi naši državi, bodo Italijani zapustili 10. t. m.

Avstrija. Poslaniška konferenca v Parizu zahteva od Ogrske, da do Sv. Treh Kraljev preda Avstriji vso zapadno ozemlje, ki je priznano po mirovni pogodbi Avstriji. — Ze-

Piruhi.

Spisal Jos. Premk.

Skoro zunaj vasi je stala Žungarjeva hiša, nekoliko v bregu, tako, da se je videlo čez vso vas in še daleč tja po okrajni cesti, ki se je vila med zelenimi travniki, kakor bela kača.

Stari vaščani so govorili — no pa morda ni bilo res; zanikati sicer ne morem, trditi pa tudi ne, pravili so namreč, da je bil ded Žungarjevega gospodarja takorekoč — berač in še večji nepridiprav, potepuh celo in rokovanjači.

Malo je po naši domovini rokovanjaških potomcev, ampak o Žungarju se je govorilo tako. Bajtar je bil in rokovanjač — rokomavh, ki je ukradel, kar je dosegel — tako je vedno dejal stari Jernej. Rirokovnjačil je denar, potem pa je zidal tisto hišo zunaj vasi, ker ga je bilo bojda sram prebivati med spočobnimi in poštenimi vaščani.

Drugi so govorili prav tako, a veliko jih je zopet bilo, ki niso vedeli o Žungarjevih prav nič slabega.

Naj že bo pretoklost Žungarjeve rodovine taka ali aka, resnica pa je,

s stepli, a v tistem hipu je nesreča prinesla mimo hiše dva orožnika, da so fantje pobegnili; zjutraj pa so gledali vaščani Žungarjevo hišo zabarikadirano od mnogih lestev in dosti so imeli posla gospodarji, da so si izbrali zopet vsak svojo.

Ali ko so naposled uvideli, da je Rozalika le neizprosljiva, so jo nekoliko opustili, a skrivoma je še marsikomu hrepenelo srce tja v Žungarjevo hišo...

Naposled pa se je zvedelo, da Rozalika vendar ni taka, kot se je mislilo, ampak da jih je zavračala same radi tega, ker je že imela svojega fanta. To jih je razjezilo tem bolj, ker ta France, ki ga je ljubila, ni bil iz njihove vasi, ampak iz sosedne, dasi je bila vse ena fara. Tudi ni bil bogve kako premožen, a lep fant je bil, to se mu ni moglo odreči — in to je bilo Rozaliki vse!

Ljubila sta se na tihem že skoraj eno leto, dasi sta se sestajala redko. Ali Rozalika je že dobila vzrok, da je pohitela iz polja bolj ob njivah, kjer je delal France, ta pa je tudi mnogokrat v jutru, ko je šla Rozalika po vo-

do, prihitel v to vas in čakal pri studentu gori v rebru skrit v grmovju. Težavna je bila taka skrivna ljubezen, a zaradi tega bolj sladka...

Tisto leto pa je moral na jesen k vojakom. Kratko je bilo slovo, tam za kupom snopov sredi polja, a zato je bilo v srcu tem večje hrepenenje po skorajšnjem svidenju...

Dolga je bila potem tista zima in zelo ji je bilo dolg čas po njem, skrbelo jo je — kako se mu neki godi pri vojakih... Pisal ji je štirikrat, pa ko so zopet ozeleneli traniki in je prišla pomlad, je dobila od njega dolgo pismo:

„O Veliki noči pridem gotovo na dopust. Teško že čakam tistega vselega časa, ko bom požvenkljal ob tvoji strani tam na vasi vprico fantov s svetlo, dolgo sabljo. Vedno se mislim nate, Rozalika! Kadar sem najbolj žalosten, pa pogledam v svoj kovček, kjer še vedno hranim tisto rdeče cukrano srce, ki si mi ga prinesla od Sv. Valentina. Ali še veš, kak listek je v sredi? Dušo, srce, vse bi ti dala. Tebe edino ljubeča Rozala: (Konec prih.)

